

TRI PESMI

Valentin Cundrič

BOSI SEPTEMBER

Ko bodo zaprli najin kamniti sarkofag,
bo za naju polnoč večna.
Ne bova se mogla vzdramiti.
Zvezde čebele bodo letale iz sinjega
satja. Živi
jih bodo drhte gledali.
Stali bodo na mescu, ki bo brada
velikega panja. Za nama
se bodo vrata zaprla. Dve sapi
bova, dve žalostni svetlobi v mrtvem
zraku.

Bodiva

otroka, vprašajva jagnje,
ki na loki leži,
koliko korakov je do noči:
še preden čujeva večerni zvon,
jasno poprosiva
za zeleni dom. Ko bova gledala,
kako mesec po nebu stopa,
se ko dve mali siroti stisniva skupaj,
da naju strah ne zmoti.

Jaz sem

vodnjak, okrušen od vrčev,
ti moja vodna deklica.
Kam greva, od kod prihajava?
Vedno manj sem podoben
fantu iz tvojih želja. Ne ponsem
te ko orel na slemena.
Nisem visok do stropa tvojih oči.
Obračaš se proč,
zbeگان
strmim vate.

GRENKA STRAST

Nosi me, dragoceno breme, skoz noč.
Čeprav si truden, mi ne odreci.
Hočem, da se zrušiš z menoj v naročju
na podu zarje.
Na poti me zmrvi v drobtine
in me uživaj počasi.
Vrzi me, skromno vejico življenja,
v plamen svoje volje.

...

Kako opojen bo mir, ki bo usmiljeno
zlomil bič strasti.
Drevje na vrtu blebeta: lahko noč, ptice;
miže ga poslušava.
V globinah mesa nama nocoj odjekne
vsak vzdih, vsaka beseda.
Bodi blesteča minuta, jaz bom kazalec,
ki jo bo zapisal v čas.

TRI ŽENE

V verige vkovane se spominjajo
treh deklíc ki so se igrale
z lasmi po ulicah
trije zvoki in upognile so se voljne
do tal
tri ljubeznive besede in deklice
so postale žene
nikoli pa niso zapele materinske
pesmi: v mojem naročju
biva ptica
približuj se mi potihó da je ne splašiš
približuj se mi z rožami da bo mislila
da je na vrtu
odnesi me na posteljo po prstih
da ji bo lepo ko v zibki.
Ko ostanejo same lase že počesejo
toda žalost ta ostane razpletana.